05/01/2021

Μητρ. Βεροίας: «Κορωνοϊός και Θεία Κοινωνία»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Τη Δευτέρα 4 Ιανουαρίου το απόγευμα το Γραφείο Ποιμαντικής Διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας πραγματοποίησε την καθιερωμένη «Σύναξη Αναγνωστών και Ιεροπαίδων», με το πρόσφορο μέσο του διαδικτύου, καθώς καθίσταται αδύνατη η προσωπική επικοινωνία.

Παρά τα περιοριστικά μέτρα της πανδημίας, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, εμπνευστής αυτής της προσπάθειας, επιθυμεί να διατηρηθεί ζωντανή η επικοινωνία με το ποίμνιο της τοπικής Εκκλησίας και ιδιαίτερα με τους νέους.

Στην αρχή ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε το θέμα: «Κορωνοϊός και Θεία Κοινωνία», με αφορμή την πολεμική που ασκείται στις ημέρες μας εναντίον του μυστηρίου, ενώ στη συνέχεια το λόγο έλαβαν τα παιδιά, τα οποία μέσα από τρεις ομάδες θεματικής εργασίας αναφέρθηκαν στις εμπειρίες τους από την Θεία Λατρεία, στην σχέση τους με τον Ιερέα και τον Λειτουργό, στην στάση τους μέσα στον Ιερό Ναό και έθεσαν ερωτήματα προς τον Σεβασμιώτατο, πραγματοποιώντας με αυτόν τον τρόπο έναν γόνιμο διάλογο.

Τέλος τον λόγο έλαβε και πάλι ο Σεβασμιώτατος, ο οποίος ευχαρίστησε τους συμμετέχοντες και όσους κοπίασαν για αυτή την πρώτη διαδικτυακή «Σύναξη Αναγνωστών και Ιεροπαίδων» και ευχήθηκε ο Πανάγαθος Θεός να μας απαλλάξει σύντομα από τον μεγάλο πειρασμό.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Κάθε χρόνο τέτοια ἡμέρα ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας εἶχε καθιερώσει καί πραγματοποιοῦσε μία συνά-ντη--ση μέ τούς πιό νεαρούς συνερ-γάτες της, ὅλους ἐσᾶς πού διακο-νεῖτε στό ἱερό Βῆμα ἤ στά ἱερά ἀνα-λόγια τῶν ἐνοριῶν σας καί βοη-θᾶτε τούς ἱερεῖς μας στήν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας καί ἄλλων ἱερῶν μυστηρίων καί ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δυστυχῶς ἡ πανδημία καί τά μέ-τρα πού ἐφαρμόζονται γιά τήν προ-στασία μας ἀπό αὐτήν, δέν μᾶς ἐπέτρεψαν φέτος τήν πραγματο-ποί-ηση τῆς συναντήσεως αὐτῆς στούς φιλόξενους χώρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ὅπως συνέβαινε τά προηγούμενα χρόνια. Ἡ τεχνολογία ὅμως μᾶς δίδει τήν εὐκαιρία νά συναντη-θοῦ-με ἔστω καί μέ αὐτό τόν τρόπο, μέσα ἀπό τό διαδίκτυο, νά ἀνταλλάξουμε εὐχές γιά τόν νέο χρόνο καί ἐπίκαιρες σκέψεις, ὥστε νά αἰσθανθοῦμε ὅτι εἴμαστε καί πάλι ὅλοι μαζί καί νά ἀντλήσουμε δύναμη ἀπό αὐτή τήν ἐπικοι-νω-νία μας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ χρόνος πού ἀποχαιρετίσαμε πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἦταν ἕνας χρόνος μέ πολ-λές δυσκολίες, καθώς ἕνας μικρός καί ἄγνωστος στήν ἀνθρωπότητα καί στήν ἐπιστημονική κοινότητα ἰός ἄλλαξε τή ζωή μας καί τίς συνήθειές μας, μᾶς περιόρισε στά σπίτια μας, μᾶς στέρησε τή χαρά τῆς μεταξύ μας ἐπικοινωνίας καί τῆς συμμετοχῆς μας στή λατρευ-τι-κή καί μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Στέρησε ἀκόμη σέ σᾶς τό σχολεῖο σας, τίς παρέες σας, κάποιους μεγαλύτερους στήν ἡλι-κία συγγενεῖς σας καί ὁδήγησε, δυστυχῶς, πολλούς συνανθρώ-πους μας στό νοσοκομεῖο ἤ καί στόν θάνατο.

Ἡ πανδημία ἦταν καί εἶναι μία δοκιμασία τήν ὁποία κανείς μας δέν εἶχε φαντασθεῖ καί κανείς δέν περίμενε, ὅμως ἦρθε καί ἄλλαξε πολλά γύρω μας καί ἴσως καί μέσα

μας, γιατί κάποιοι προσπάθησαν ἐκ-μεταλλευόμενοι τούς περιορι-σμούς πού ἐπέβαλλε ἡ πανδημία νά θέσουν ἐρωτηματικά καί νά ἐπιχειρήσουν νά ἀμφισβητήσουν τήν πίστη μας καί τόν σύνδεσμό μας μέ τήν Ἐκκλησία. Ἄλλοι κα-τη-γόρησαν τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μέ αἴσθημα εὐθύνης ἀλλά καί συναί-σθηση τοῦ χρέους της νά προστατεύσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν πανδημία ἀκολούθησε τίς ὑποδείξεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημό-νων καί τῆς πολιτείας. Ἄλλοι πάλι συκοφάντησαν τό ἱερώτατο μυ-στή-ριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό μυστήριο τῶν μυστηρίων γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν πίστη μας, λέ-γοντας ὅτι δῆθεν μεταδίδεται μέ-σω τῆς θείας Κοινωνίας ὁ κορω-νοϊός, καί γι᾽ αὐτό θά πρέπει νά ἀπα-γορευθεῖ ἡ συμμετοχή τῶν πιστῶν στό μυστήριο.

Ἡ Ἐκκλησία μας θεωρώντας τήν ἀνθρώπινη ζωή καί τήν ὑγεία δῶρα τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα ὁ ἄνθρω-πος ἔχει ὑποχρέωση νά προστα-τεύ-σει τόσο γιά τόν ἑαυτό του ὅσο καί ἀπό ἀγάπη καί σεβασμό πρός τούς ἀδελφούς του, ἐφάρμοσε τά μέτρα προφυλάξεως γιά τήν ἐξά-πλωση τοῦ ἰοῦ καί σύστησε καί σέ ὅλους νά τά ἐφαρμόζουν, ἔστω καί ἄν, ὅπως εἶπα, κατηγορήθηκαν καί συκοφαντήθηκαν οἱ ἱερεῖς καί οἱ Ἐπίσκοποι ὅτι δῆθεν κλείσαμε τίς ἐκκλησίες, ἐπειδή δέν πιστεύ-ουμε στόν Θεό πού προστατεύει ὅσους τόν πιστεύουν.

Ὁ Θεός, ἀσφαλῶς, μᾶς προστα-τεύει μέ τή χάρη του, ἀλλά μᾶς δίνει καί τά μέσα γιά νά προφυλα-χθοῦμε καί μόνοι μας, μᾶς δίνει καί τούς ἰατρούς καί τά φάρμακα τά ὁποῖα πρέπει νά λαμβάνουμε γιά νά μήν ἀσθενοῦμε. Καί ὅπως ἀκολουθοῦμε τίς ὁδηγίες τῶν ἰατρῶν γιά ὅλες τίς ἄλλες ἀσθέ-νειες, τό ἴδιο ἔπρεπε νά κάνουμε καί γι᾽ αὐτήν τήν ἀσθένεια, τήν τόσο ἐπικίνδυνη καί θανατηφόρα.

Ἄν αὐτή ἦταν μία ὑπεύθυνη στάση ἀπό πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξίσου ὑπεύθυνη ἦταν καί ἡ ἀντίδρασή της ἀπέναντι σέ ἐκεί-νους οἱ ὁποῖοι εἴτε ἀπό ἄγνοια εἴτε ἀπό σκοπιμότητα ὑποστήριζαν ὅτι τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ἡ μετάδοσή του στούς πιστούς ἀποτελεῖ ἑστία μεταδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ. Ἡ συκοφαντία αὐτή ἔπληττε τήν οὐσία τῆς πίστεώς μας, ἀμφισβητοῦσε τόν μυστηρια-κό χαρακτήρα τῆς θείας λατρείας, ἀγνοοῦσε τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύμα-τος, τό ὁποῖο ἐπικαλεῖται ὁ Ἐπί-σκο-πος ἤ ὁ λειτουργῶν ἱερέας σέ κάθε θεία λειτουργία καί τό ὁποῖο κατέρχεται καί μεταβάλλει καί μετουσιώνει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Διότι μετέχοντας στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας δέν κοινωνοῦμε ἄρτο καί οἶνο, τά ὁποῖα δέν ἀπο-τελοῦν ἁπλῶς καί μόνο σύμβολα τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τό ἴδιο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καί ἑνούμε-θα μέ αὐτά καί γινόμεθα «σύσσω-μοι καί σύναιμοι Χριστοῦ».

Αὐτή εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλη-σίας μας γιά τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Γιά ἐμᾶς τούς Ὀρθο-δό-ξους ἡ θεία Κοινωνία πού μετα-λαμβάνουμε εἶναι αὐτό τό Σῶμα

καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι ἄρτος καί οἶνος, ψωμί καί κρασί. Μπορεῖ νά μήν εἴμαστε σέ θέση νά τό συλλάβουμε μέ τόν ἀνθρώπινο νοῦ μας, ἀλλά ὑπάρχουν πολλές καί θαυμαστές μαρτυρίες ὅτι εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι. Καί αὐτό συμβαίνει κατά θεία οἰκονομία, γιά νά μήν διστάζουμε νά πλησιάσουμε στό μυστήριο, ὅπως θά συνέβαινε, ἐάν βλέπαμε πράγματι Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Ὁ Θεός καλύπτεται κάτω ἀπό τόν ἄρτον καί τόν οἶνον γιά νά ἐξυπη-ρετήσει τήν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώ-που νά δεῖ μέ γυμνό μάτι καί φάγει τή σάρκα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ὅσιος Ἀρσένιος, πού ἔζησε τόν 5ο αἰώνα, διηγήθηκε στούς μαθη-τές του τήν ἀκόλουθη ἱστορία.

Κάποτε ἕνας ἀναχωρητής πού ἦταν εὐλαβής ἀλλά ἀμαθής δέν ἤθελε νά παραδεχθεῖ πώς ὁ Ἄρτος εἶναι Σῶμα τοῦ Κυρίου. Ἐπιχεί-ρη-σαν πολλοί γέροντες νά τοῦ ἐξη-γή-σουν τήν ὀρθή πίστη τῆς Ἐκ-κλη-σίας γιά τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀλλά ἐκεῖνος παρέ-με-νε στήν πλάνη του καί δέν ἤθε-λε νά τούς ἀκούσει. Μιά Κυ-ρια-κή, λοιπόν, ὁ ἀναχωρητής ἔτυχε νά παρακολουθεῖ τή θεία Λειτουργία μέσα τό Ἅγιο Βῆμα. Τή στιγμή, λοιπόν, πού ὁ ἱερεύς πῆρε τό πρόσ-φορο στά χέρια του γιά νά προσκομίσει, ὁ ἀσκητής εἶδε κατά-πληκτος ἕνα βρέφος ξαπλωμένο ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα. Καί ὅταν ἄρχισε ὁ λειτουργός νά δια-με-λίζει τόν Ἄρτο, τότε φάνηκε ἐπάνω ἀπό τό Θυσιαστήριο ἕνας Ἄγγελος Κυρίου, πού κρατοῦσε μία μάχαιρα στά χέρια του καί διαμέλιζε καί αὐτός μαζί μέ τόν ἱερέα τό θεῖο Βρέφος καί ἔχυνε τό Αἷμα στό Ἅγιο Ποτήριο.

Ταράχτηκε ὁ ἀναχωρητής καί τρό-μαξε ἀπό τό φρικτό θέαμα πού ἐκτυλισσόταν ἐνώπιόν του. Δέν μποροῦσε νά μιλήσει καί νά ἀντι-δράσει γιά ὅσα ἔβλεπε, ἀλλά ἄρχι-σε νά ὑποψιάζεται γιά ποιόν λόγο συνέβαιναν ὅλα αὐτά.

Ὅμως ὁ Θεός εἶχε καί ἄλλες ἀποκαλύψεις γιά τόν ἀναχωρητή. Πηγαίνοντας στή συνέχεια νά κοι-νωνήσει εἶδε στό Ἅγιο Ποτήριο ἀνθρώπινη σάρ-κα βαμμένη μέ τό αἷμα. Συγκλο-νίστηκε τότε ἀκόμα περισσότερο καί κλαίγοντας ὁμο-λό-γησε τήν πλάνη του καί παρακά-λεσε τόν Θεό νά σκεπάσει μέ τή Χάρη του τά θεῖα Μυστήρια, ὥστε νά κοινω-νήσει. Καί ὅταν ἔγινε αὐτό, τότε μέ δάκρυα στά μάτια καί μετανιω-μένος ζήτησε συγχώρηση ἀπό τόν Χριστό, ὄχι μόνο γιά τήν ἀπιστία του ἀλλά καί γιατί τοῦ ἀποκάλυψε μέ τόσο φα-νερό τρόπο τό μυστήριό του.

Τό περιστατικό ὅμως αὐτό δέν εἶναι τό μόνο πού μᾶς παραδίδεται σχετικά μέ τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, πάπας τῆς Ρώμης τόν 6ο αἰώνα, περιγράφει ἕνα παρόμοιο θαυμαστό γεγονός.

Κάποια γυναίκα στή Ρώ-μη ἑτοί-μασε πρόσφορα καί τά ἔφε-ρε στόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Διά-λο-γο, στόν ναό πού θά λειτουργοῦσε. Ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς θείας

Κοινωνίας ἡ γυναίκα αὐτή πλησίασε νά μετα-λάβει. Τή στιγμή πού ὁ ἅγιος Γρη-γό-ριος θά τήν κοι-νωνοῦσε, ἐκείνη γέλασε. Ὁ Ἅγιος σταμάτησε καί τήν ρώ--τησε: «Γιά ποιόν λόγο γέ-λα---σες;» «Πῶς νά μή γελάσω», ἀπά-ντη-σε ἡ γυναίκα, «ἀφοῦ ἐγώ ἡ ἴδια, μέ τά χέρια μου, ἔψησα αὐτόν τόν ἄρτο καί ἐσύ λές ὅτι αὐτό εἶναι ἀληθινό Σῶμα Χρι-στοῦ;»

Τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί προ-σευ-χήθηκε στόν Θεό νά πείσει αὐ-τή τή γυναίκα ὅτι μεταλαμβά-νει τό ἀληθινό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χρι---στοῦ. Καί μέ τήν προσευχή του ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μετατράπηκαν ξαφνικά σέ ἀληθινό ἀνθρώπινο Σῶ--μα καί Αἷμα. Καί βλέ-ποντας αὐ-τό ἡ γυναίκα ἄρχισε νά τρέμει ἀπό φόβο. Τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος προ-σευ-χήθηκε πάλι, καί μέ τήν προ-σευ---χή του τό σῶμα καί τό αἷμα με-τατράπηκαν ξανά σέ ἄρτο καί οἶ-νο καί ἡ γυναίκα μπόρεσε νά μεταλά-βει. Ἀπό τότε ποτέ πλέον δέν σκέ-φθηκε ὅτι δέν ἦταν Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ αὐτό πού μεταλάμ-βανε, καί εὐχαριστοῦσε τόν Χριστό πού τῆς ἔδειξε τήν ἀλήθεια μέ αὐτό τό θαῦμα.

Θά ἤθελα ὅμως νά σᾶς ἀφηγηθῶ καί δύο ἀκόμη παρόμοια περιστα-τικά πού εἶναι πολύ χαρακτηρι-στικά γιά τό θαῦμα πού συντελεῖ-ται στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχα-ρι-στίας.

Ζοῦσε στή χώρα τῶν Ἀλαμανῶν ἕνας ἱερέας πολύ ἐνάρετος, ὁ Πελάγιος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ὁ διάβολος ὅμως τόν φθόνησε καί τοῦ ἔβαλε λογισμό ἀπιστίας γιά τή θεία Κοινωνία. «Πῶς εἶναι δυνα-τόν», σκεφτόταν, «νά γίνονται τό ψωμί Σῶμα καί τό κρασί Αἷμα Χριστοῦ;»

Ἀπό αὐτόν τόν λογισμό ἔπεφτε σέ μεγάλη θλίψη, ἀλλά δέν τολ-μοῦσε νά συμβουλευθεῖ κανέναν ἄνθρωπο. Γι᾽ αὐτό καί προσέτρεξε στήν Παναγία καί τήν παρακάλεσε νά τόν πληροφορήσει.

Κάποια ἡμέρα, λοιπόν, ἐνῶ λει-τουρ-γοῦσε, ὅταν ἔφθασε στό «Ἐξαι--ρέτως τῆς Παναγίας ἀχράν-του ...» ἐξαφανίσθηκε ἀπό τό δισκάριο ὁ ἅγιος Ἄρτος. Ἐρεύνησε ὁ Πελάγιος τριγύρω, ἀλλά δέν τόν βρῆκε. «Παναγία μου!» φώναξε τρομαγμένος «γνωρίζω ὅτι γιά τήν ὀλιγοπιστία καί τήν ἀμφιβο-λία μου μέ σιχάθηκε ὁ Χριστός κι ἔφυγε ἀπό μπροστά μου γιά νά μήν κοινωνήσω ὁ ἀνάξιος. Ἐσύ ὅμως παρακάλεσέ τον νά μέ συγ-χω-ρήσει».

Βλέπει τότε μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα τήν Παναγία μέ τό θεῖο Βρέφος στήν ἀγκαλιά της νά τοῦ λέει. «Αὐτό τό Βρέφος εἶναι ὁ Ποιη-τής τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Αὐτός πέ-θα-νε στόν Σταυρό γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί ἀναστήθηκε. Αὐ-τός καί τώρα καθημερινά συγκα-τα-βαίνει μέ θαυμαστό τρόπο στό σχῆμα τοῦ ψωμιοῦ καί τοῦ κρα-σιοῦ, γιά

τήν πολλή του ἀγάπη στούς ἀνθρώπους, καί προσφέρε-ται σ᾽ αὐτούς γιά τόν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς τους. Ψηλάφισέ τον λοιπόν καί ἐρεύνησε ἄφοβα γιά νά διαπι-στώσεις ὅτι πρόκειται γιά ἀληθινή θεωρία, ὅτι εἶναι σῶμα πραγμα-τι-κό μέ σάρκα καί αἷμα, ὅπως τόν γέννησα.

Ἔτσι ἀκριβῶς γίνονται ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος, ὅταν λειτουρ-γεῖς. Ἐπει-δή ὅμως ἡ ἀνθρώπινη φύση δέν μπορεῖ νά φάει σάρκα ὠμή καί νά πιεῖ αἷμα, γι᾽ αὐτό μέ πάνσοφο τρόπο ὁ παντοδύναμος Θεός προσ-φέ-ρεται μέ τή μορφή τοῦ ψωμιοῦ καί τοῦ κρασιοῦ, ὥστε νά μπορεῖ ὁ καθένας νά τόν μετα-λαμβάνει μέ λαχτάρα καί πόθο. Κοινώνησε, λοιπόν, καί σύ μέ εὐλά-βεια καί πίστη, γιατί ὅποιος τόν παίρνει μέσα του ἄξια, γίνεται μέτοχος τῆς θείας δόξης του».

Μέ αὐτά τά λόγια ἡ Παναγία ἀπέθεσε τό Βρέφος στήν Ἁγία Τρά-πεζα καί, ἀφοῦ τό προσκύνησε τα-πεινά, ἔγινε ἄφαντη. Τότε ὁ ἱερέας πῆρε μέ φόβο καί χαρά στά χέρια του τό θεῖο Βρέφος, τό ἀσπάσθηκε εὐλαβικά καί διαπί-στω-σε ὅτι ἦταν πράγματι ἕνα ζωντανό βρέφος μέ ἀληθινή σάρκα. Ὕστερα τό ἀκού-μπη-σε στήν Ἁγία Τράπεζα, ἔπεσε στή γῆ καί προσευχήθηκε μέ δά-κρυα: «Πιστεύω, Κύριε, καί ὁμολο-γῶ πώς Ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού γεννήθηκες ἀπό τήν ἀειπάρ-θενη Μαρία. Σέ εὐχαριστῶ γιά τή χάρη πού ἀξιώθηκα σήμερα ὁ ἀνά-ξιος καί παρακαλῶ νά μοῦ συγχω-ρήσεις τήν παλιά μου δυσπιστία. Καί τώρα ἀξίωσέ με νά Σέ κοινω-νήσω ὄχι σάν βρέφος ἀλλά σάν ἄρτο».

Ἀφοῦ προσευχήθηκε μέ πίστη, σηκώθηκε καί εἶδε μπροστά του τόν ἅγιο Ἄρτο ὅπως καί πρίν. Με-τέ-λαβε μέ εὐφροσύνη καί συνέχι-σε σέ ὅλη του τή ζωή νά ἱερουργεῖ τά θεῖα Μυστήρια μέ μεγάλη εὐλά-βεια.

Τό δεύτερο περιστατικό συνέβη στή Συρία. Τόν 8ο αἰώνα ὁ ἀμηρᾶς τῆς Συρίας ἔστειλε τόν ἀνηψιό του στή Διόσπολη γιά κάποιες ἐργα-σίες. Ἐκεῖ συνάντησε ἕνα θαυμά-σιο ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀμέ-σως πρόσταξε τούς ὑπηρέτες του νά μεταφέρουν τά πράγματά του ἐπάνω στά κατηχούμενα τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐγκαταστάθηκε καί ὁ ἴδιος. Ὕστερα εἶπε νά βάλουν μέσα στόν ναό καί τίς δώδεκα κα-μῆ-λες του, παρά τίς διαμαρ-τυρίες καί τίς παρακλήσεις τῶν ἱερέων. Μόλις ὅμως οἱ καμῆλες μπῆκαν στήν ἐκκλησία, ἔπεσαν στό ἔδαφος νεκρές, ἐνῶ ὁ ἀνηψιός τοῦ ἀμηρᾶ ἔμεινε νά θαυμάζει τήν ἀκατα-μά-χητη δύναμη τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τήν ἐπόμενη ἡμέρα, καθώς ὁ ἱερέας τελοῦσε τή θεία λειτουργία ὁ Σαρακηνός τόν παρακολουθοῦσε ἀπό τά κατηχούμενα. Τότε ὁ φιλάν--θρωπος Θεός τοῦ ἄνοιξε τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τί βλέπει; Βλέπει τόν ἱερέα νά σφάζει ἕνα μικρό παιδί καί νά χύνει τό αἷμα του στό ἅγιο ποτήριο, ἐνῶ τό σῶμα του νά τό κόβει καί νά τό τοποθετεῖ στό ἱερό δισκάριο!

Ὅταν τελείωσε τό Κοινωνικό, παρατηροῦσε ὁ Σαρακηνός ἀπορη-μέ-νος τόν ἱερέα νά μεταδίδει στόν λαό τίς σάρκες καί τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ.

Μετά τή λειτουργία πῆρε ὁ ἱερέ-ας τά καλύτερα πρόσφορα καί τά πῆγε φιλοδώρημα στόν Σαρακηνό. Τί εἶναι αὐτά; ρώτησε ἐκεῖνος. Αὐτά, ἀφέντη μου, εἶναι ψωμιά πού προσφέρουν οἱ πιστοί. Μέ αὐτά λειτουργοῦμε στήν Ἐκκλη-σία μας.

«Ἀπό αὐτά πῆρες καί λειτούργη-σες σήμερα;» ρώτησε θυμωμένος ἐκεῖνος. «Δέν σέ εἶδα ἐγώ πού ἔσφα-ξες τό παιδί καί ἔδωσες τή σάρκα καί τό αἷμα του στόν λαό; Νομίζεις πώς ὅλα αὐτά δέν τά ἔβλεπα, κακοῦργε καί φονιά;»

Ὁ ἱερέας τρόμαξε, δόξασε ὅμως τόν Θεό καί εἶπε: «Πιστεύω, ἀφέ-ντη μου, πώς ὁ Θεός σ᾽ ἔχει κατατά-ξει στή χορεία τῶν σωζομέ-νων, ἀφοῦ σέ ἀξίωσε νά δεῖς τέ-τοιο φρικτό μυστήριο. Αὐτή τή θεωρία ποτέ δέν ἀξιώθηκα νά τήν δῶ ἐγώ, ἀλλά πάντα βλέπω μπρο-στά μου ψωμί καί κρασί. Ἐμεῖς πιστεύουμε πώς ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος πού προσ-φέρουμε στή λει-τουρ-γία μας εἶναι Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, μά τοῦτο τό θαυμάσιο δέν τό βλέπει ὁ καθέ-νας».

Ἀκούοντας τήν ἐξήγηση ὁ Σαρα-κη-νός θαύμασε καί ἀποφάσισε νά γίνει χριστιανός. Βαπτίστηκε, πῆ-γε στό Σινᾶ, ἔγινε μοναχός καί ἀρ-γότερα ἐπισφράγισε μέ τό μαρτύ-ριο τήν ὀρθόδοξη πίστη του.

Ποιά σημασία ἔχουν ὅμως ὅλες αὐτές οἱ θαυμαστές ἀποκαλύψεις; Ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὀρθῶς πιστεύει ὅτι ἡ θεία Μετά-ληψη δέν εἶναι μετάληψη ἄρτου καί οἴνου πού συμβολίζει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά εἶναι τό ἴδιο τό Σῶμα καί τό Αἷμα του, καί ὡς τέτοιο, ὡς Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο εἶναι ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί θυσιάσθηκε γιά νά ἔχου-με ζωή, καί προσωρινή καί αἰώνια, δέν εἶναι δυνατόν νά μεταδίδει τόν θάνατο ἤ τήν ὁποιαδήποτε ἀσθέ--νεια. Ἡ θεία Κοινωνία, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι «φάρμακον ἀθανασίας, ἀντί-δο-τον τοῦ μή ἀποθανεῖν». Εἶναι ἐπομένως ἀδύνατο νά μεταδίδει ὁτιδήποτε ἀντίθετο πρός τή ζωή, βλαπτικό ἤ ἐπικίνδυνο γιά τόν ἄνθρωπο καί τή ζωή του.

Μέ αὐτή τήν πίστη ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι δυνατόν νά συνδέσει ποτέ τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχα-ριστίας μέ τή μετάδοση ὁποιασ-δήποτε ἀσθενείας. Ἄλλωστε ἔχει τή ζωντανή μαρτυρία εἴκοσι αἰώ-νων, στή διάρκεια τῶν ὁποίων ἐμφανίσθηκαν καί ἐξα-πλώ-θηκαν διάφορες λοιμώδεις ἀσθέ-νειες πού ἐξελίχθηκαν σέ παν-δημίες καί θανά-τωσαν χιλιά-δες ἀνθρώπους. Δέν μαρτυρεῖται ὅμως καμία περί-πτω-ση μεταδό-σεως τῆς νόσου μέσω τῆς θείας Κοινωνίας. Αἰῶνες τώρα οἱ ἱερεῖς μεταδίδουν τή θεία Κοινωνία ὄχι μόνο σέ ὑγιεῖς πι-στούς, ἀλλά καί ἀσθενεῖς μέ λοι-μώδεις ἀσθένειες σέ νοσοκομεῖα καί ἱδρύματα, σέ σανατόρια καί

λεπροκομεῖα, καί στή συνέχεια καταλύουν οἱ ἴδιοι ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο, χωρίς ποτέ νά συμβεῖ κάτι, χωρίς ποτέ νά ἀρρωστήσει κάποιος ἀπό αὐτούς, ἀλλά οὔτε καί κάποιος ἄλλος λαϊκός.

Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι, ἐφόσον προσερχόμεθα καί μεταλαμβά-νου-με «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγά-πης», «φάρμακο ἀθανασίας», κοινωνία τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ καί δέν εἶναι δυνατόν νά μεταδί-δε--ται μέσω αὐτῆς ὁποιοσδήποτε ἰός. Ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαρι-στίας εἶναι ἀκράδαντη καί ἀναλ-λοί-ωτη.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέχεται τήν ἐπιστημονική γνώση καί δέν ἀμφι--σβητεῖ τίς ἀπόψεις ἤ τίς ὁδη-γίες ὅσων εἶναι ἐντεταλμένοι γιά τή δημόσια ὑγεία. Γι᾽ αὐτό ἄλ-λω-στε ἐφάρμοσε ἀπό τήν πρώτη στιγ-μή τίς ὁδηγίες τῶν εἰδικῶν ἰα-τρῶν καί τῶν ὑπευθύνων τῆς πολι-τείας καί συνεχίζει νά τίς ἐφαρ-μόζει καί νά συστήνει καί στούς πιστούς τήν ἐφαρμογή τους, προκειμένου νά ἀποφευχθοῦν οἱ ὀδυνηρές συνέπειες τῆς πανδη-μίας, γιά τίς ὁποῖες ὅλοι στεναχω-ρηθήκαμε ἤ καί θρηνήσαμε.

Καί θά πρέπει καί σεῖς πού δια-κονεῖται μέσα στόν ναό, μέσα στό ἱερό Βῆ-μα, νά εἶστε ἰδιαιτέρως προσεκτι-κοί καί νά τηρεῖτε τίς ὁδηγίες, ὥστε νά μήν θέσετε οὔτε τή δική σας ὑγεία οὔτε τήν ὑγεία καί τή ζωή τῶν κληρικῶν καί τῶν ἄλλων πιστῶν, ἰδιαιτέρως τῶν με-γα-λυτέρων στήν ἡλικία, καθώς εἶναι χρέος μας νά προστατεύουμε τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶναι ἡ ὑγεία καί ἡ ζωή μας.

Βεβαίως τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας δέν εἶναι ἀντικείμενο ἐπιστημονικῆς ἐξετάσεως οὔτε μπο-ρεῖ νά γίνει κατανοητό μέ τή λογική. Εἶναι μυστήριο, εἶναι δεῖ-πνο μυστικό, ὅπως ψάλλουμε, στό ὁποῖο ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς προσλάβει ὡς κοινωνούς, ὑποσχόμενοι ὅτι θά διατηρήσουμε τόν μυστικό χαρακτήρα του καί δέν θά τόν ἀποκαλύψουμε σέ ὅσους δέν τόν πιστεύουν, γιατί αὐτοί δέν μπο-ροῦν νά τόν κατα-νοή--σουν. «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ», λέμε, «σήμερον Υἱέ Θεοῦ κοινω-νόν με παράλαβε. Οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστή-ριον εἴπω».

Τό μυστήριο, ἄλλω-στε, τῆς θείας Εὐχαριστίας εἶναι μόνο γιά τούς πιστούς, γι᾽ αὐτούς πού προσπα-θοῦν νά ζήσουν σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, γι᾽ αὐτούς πού μετανοοῦν γιά τά σφάλματά τους καί ζητοῦν συγχώρηση, γι᾽ αὐτούς πού ποθοῦν νά ἑνωθοῦν μέ τόν Χριστό καί προσέρχονται προετοιμασμένοι στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Αὐτούς καλεῖ ὁ ἱερέας λέγοντας «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις». Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅσοι δέν πιστεύουν στήν πραγματικότητα τοῦ μυστηρίου, ὅσοι δέν ἐνδιαφέ-ρονται νά κοινωνήσουν «Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρ-τιῶν», αὐτοί δέν μποροῦν νά κα-τα-νοήσουν τό μυστήριο οὔτε μπο-ροῦν ὅμως καί νά μιλοῦν γι᾽ αὐτό ἤ νά τό ἀμφισβητοῦν. Ἄρα ὅ,τι καί νά λένε, ὅ,τι καί νά

ἰσχυρίζονται δέν ἔχει καμία ἀξία καί καμία βαρύτητα, γιατί εἶναι ἀμύητοι καί ἄγευστοι τοῦ μυστηρίου καί θέλουν ἁπλῶς νά τό συκοφα-ντή-σουν.

Ἀντίθετα οἱ σοβαροί ἐπιστήμονες δέν ἔχουν κανένα πρόβλημα νά παραδέχονται μέ εἰλικρίνεια ὅτι δέν ὑπάρχουν ἰατρικές μελέτες πού νά ἀποδεικνύουν ὅτι μολύν-θηκε κάποιος ἀπό ὁποιαδήποτε ἀσθένεια διά τῆς συμμετοχῆς του στή θεία Κοινωνία. Καί ἀκόμη δηλώνουν ὅτι ἡ ἐπιστήμη τους δέν τούς δίδει τή δυνατότητα νά ἀνα-μειγνύονται σέ ἕνα τόσο ἱερό γεγο-νός. Πολλοί μάλιστα δηλώ-νουν εὐθαρσῶς ὅτι οἱ ἴδιοι θά κοι-νωνοῦσαν χωρίς κανένα φόβο ἤ ὑποψία ὅτι μπορεῖ νά μολυν-θοῦν ἀπό τόν κορωνοϊό ἤ ὁποιον-δήποτε ἄλλο ἰό, καθώς ἡ θεία Κοινω-νία δέν ἀποτελεῖ αἰτία διασπορᾶς του.

Ἔχοντας ὅλα αὐτά ὑπόψη μας ἄς μήν ἐπηρεαζόμαστε ἀπό ὅσους δέν γνωρίζουν καί συκοφαντοῦν τό ἱερώτατο αὐτό μυστήριο τῆς πίσ-τεώς μας, ἀλλά ἄς προσερχόμαστε μέ πίστη καί φόβο Θεοῦ καί κυρίως προετοιμασμένοι πάντοτε γιά νά κοινωνοῦμε «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν τήν αἰώ-νιον» καί νά γινόμαστε σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστοῦ, ὥστε νά ἀντιμετωπίζουμε μέ τή δύναμη καί τή χάρη του ὅλα τά ἐμπόδια καί ὅλους τούς πειρασμούς πού θά συναντοῦμε στή ζωή μας καί τή νέα χρονιά καί σέ ὅλη μας τή ζωή.